

Zuid, èn op nog diverse andere plaatsen (dependances). Een tijd lang was Van Oldenbarnevelt, met ongeveer 2300 leerlingen, de grootste scholengemeenschap van het land. Als rector was Maup Frenk gedurende geruime tijd voorzitter van het college van Rectoren en Directeuren van het openbaar onderwijs.

Toen aan het eind van de jaren '60, na een periode waarin de rijksoverheid Bevrijdingsdag op een wel heel laag pitje had gezet door de viering ervan slechts éénmaal per vijf jaar te willen houden, juist vanuit onderwijskringen pogingen werden gedaan om die viering inhoud te blijven geven, was Maup Frenk natuurlijk hart en ziel van de kleine werkgroep der drie onderwijzersbonden, die dat probeerde.

Tijdens de klim naar de top van zijn vak was Maup Frenk trouwens in het algemeen een zeer werkzame vakbondsman, de Algemene Bond van Onderwijzend Personeel onder meer vele jaren dienend als Rotterdamse afdelingsvoorzitter en als lid van het landelijke hoofdbestuur. Na zijn pensioen heeft hij de ABOP vele jaren gediend als afgevaardigde in de commissie tegen racisme, antisemitisme en discriminatie van de Europese onderwijzersbonden. Nog in het jaar van zijn dood was hij op reis in het kader van het werk van deze commissie.

De sfeer van het joods-zijn van Maup Frenk en van zijn gezin wordt getekend door het feit dat de beide zoons en de ene dochter in de jaren '60 naar Israël zijn geëmigreerd.

Maup Frenks jood-zijn kan verder het best geïllustreerd worden met wat er door zijn toedoen de laatste jaren in Rotterdam is gebeurd (en nog staat te gebeuren). Op een van de tochten door Rotterdam, die we samen veelal maakten, vertoefden we weer eens even op de landtong tussen Binnenhaven en Spoorweghaven, waar heel lang geleden 'Loods 24 van de Gemeentelijke Handelsinrichtingen' had gestaan. Loods 24 heeft in Rotterdam de rol gehad die in Amsterdam de Hollandse Schouwburg had: verzamelplaats der joden bij hun 'wegvoering'. De Rotterdamse plek was héél sluw, afschuwelijk sluw, door de Nazi's gekozen: ver van alle bebouwing, toch middenin de stad, en voorzien van spoorrails met rechtstreekse verbinding naar Westerbork, en verder.

Die keer op de landtong zei Maup: 'Tja, dit gebied is de afgelopen dertig of veertig jaar langzaam verpauperd, en toen kòn er dus niets gebeuren. Maar nu Rotterdam van deze omgeving onder de naam "de Kop van Zuid" iets heel moois gaat maken op het punt